

РЕШЕНИЕ

№ 3598

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело №
20221110160926 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 310 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен от ищеца Д. Ч. П. срещу ответника „Г. осъдителен иск по чл. 128, т. 2 ГПК за заплащане на сумата от 18000 лв., част от вземане в общ размер на 125173,12 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за периода от м.10.2020г. до м.01.2022г.

Ищецът твърди, че с ответното дружество били постигнали съгласие за сключване на трудов договор, но силата на който Д. Ч. П. е бил назначен на длъжност „Пилот“ с договорено брутно месечно трудово възнаграждение от 4000 евро, с уговорката в първия възможен за дружеството работодател момент възнаграждението да бъде увеличено на 8000 евро месечно, равняващ се на средния размер на brutното възнаграждение на пилотите с опита и експертизата на ищеца в авиокомпаниите от Европейското икономическо пространство (ЕИО). Макар страните да постигнали съгласие по отношение на всички условия на трудовия договор и служителят да е започнал изпълнение на възложената работа, ищецът така и не бил получил подписан от работодателя писмен трудов договор. Ищецът твърди, че трудовото правоотношение между работодателя „Г. и служителя Д. Ч. П. е потвърдено от ответното дружество в писмо, подписано от управителя Га. от 18.01.2021 г., съгласно което на служителю е възложено изпълнението на полет на 29.01.2021 г. от Б., както и в писмо от 01.05.2021 г., съгласно което Д. Ч. П. е „нает“ като пилот и изпълнявал възложена му трудова задача в полет от В.. Конкретните задължения на служителю, включително участието му в полети и трансфера за изпълнението им, както и дните, в които служителю е следвало да бъде в готовност за получаване на възложена задача, се е определял от утвърден от работодателя график на полетите, управляван чрез електронната система за организация на полетите в дружеството. В изпълнение на указанията на работодателя ищецът е пристигнал в град В., на 08.10.2020 г. На същата дата е изпълнил първата възложена задача от обучението за извършване на полет от град В.. Резултатите от проведеното обучение били отразени в Протокол за проведено обучение. Твърди, че за периода от 08.10.2020 г. до 31.01.2022 г. е извършвал полети, възлагани от работодателя, видно от приложените към исковата молба работни графици. Твърди, че е работил при ответното дружество до 31.01.2022 г., когато трудовото му правоотношение е било прекратено едностранно, без предизвестие от работодателя. За периода на работа – от 08.10.2020г. до 31.01.2022г., ответното дружество не му било заплатило дължимото трудово възнаграждение в брутен

размер, както следва:

1. брутно трудово възнаграждение за месец 10.2020 г. в размер на 4000 евро;
2. брутно трудово възнаграждение за месец 11.2020 г. в размер на 4000 евро;
3. брутно трудово възнаграждение за месец 12.2020 г. в размер на 4000 евро;
4. брутно трудово възнаграждение за месец 01.2021 г. в размер на 4000 евро;
5. брутно трудово възнаграждение за месец 02.2021 г. в размер на 4000 евро;
6. брутно трудово възнаграждение за месец 03.2021 г. в размер на 4000 евро;
7. брутно трудово възнаграждение за месец 04.2021 г. в размер на 4000 евро;
8. брутно трудово възнаграждение за месец 05.2021 г. в размер на 4000 евро;
9. брутно трудово възнаграждение за месец 06.2021 г. в размер на 4000 евро;
10. брутно трудово възнаграждение за месец 07.2021 г. в размер на 4000 евро;
11. брутно трудово възнаграждение за месец 08.2021 г. в размер на 4000 евро;
12. брутно трудово възнаграждение за месец 09.2021 г. в размер на 4000 евро;
13. брутно трудово възнаграждение за месец 10.2021 г. в размер на 4000 евро;
14. брутно трудово възнаграждение за месец 11.2021 г. в размер на 4000 евро;
15. брутно трудово възнаграждение за месец 12.2021 г. в размер на 4000 евро;
16. брутно трудово възнаграждение за месец 01.2022 г. в размер на 4000 евро, или трудово възнаграждение за целия период в общ размер на 125 173.12 лева.

Въпреки отправената до ответното дружество покана за изплащане на дължимите суми, плащане не последвало. Предвид изложеното, предявява частичен иск за сумата от 18000 лв. от общо вземане в размер на 125173,12 лв. – незаплатено трудово възнаграждение за периода от м.10.2020 г. до м.01.2022 г. включително. Претендира се и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и сторените по делото разноски,

Ответникът е депозирал в срок отговор по реда на чл. 131 ГПК, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че не се намира в трудово правоотношение

с ищеца и че никога не е подписван трудов договор или договаряно изплащане на трудово възнаграждение с лице на име Д. Ч. П.. Оспорва цитираното в исковата молба писмо от 18.01.2021 г., както и това от 01.05.2021 г., като в хода на съдебното дирене признава, че същите носят подписа на управителя на ответника. По отношение на извършените полети от ищеца като член на екипаж, ангажиран с полет на „Г., твърди, че това е станало въз основа на сключено споразумение между Р., а не от ответното дружество. Предвид изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск и присъждане на разноски за производството.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Установява се от приетите по делото писма от 18.01.2021г. и от 01.05.2021г., подписани от Га. – управител на ответното дружество „Г. (което се признава от ответника – л. 282 от делото), че същият потвърждава, че г-н Д. Ч., роден на *****г., е назначен от ГП „А. и е наредено да пътува за възложен му полет на 29.01.2021г. от Б. на 14.02.2021г. след изпълнение на възложения му полет (писмо от 18.01.2021г.) и е наредено да пътува за възложен му полет на 05.05.2021г. от В. на 13.05.2021г. след изпълнение на възложения му полет (писмо от 01.05.2021г.).

Представено е свидетелство за летателна правоспособност на ищеца Д. П. с № 31009, издадено от Министерство на транспорта, ГД „Гражданска въздухоплавателна администрация“, видно от което ответникът „Г. е вписано като работодател на ищеца, както и служебна карта на ищеца в качеството му на член на екипажа на „Г.“ – пилот.

Видно от представената преписка, съдържаща документите, въз основа на които е издадено свидетелство за правоспособност (идентификационна карта) № 31009 на Д. П. с

инициали (СІГ), същото е заявено от ответника „Г., който е подал заявление на 30.09.2020г., в което е отбелязал, че Д. Ч. е назначен като пилот с трудов договор 2020-10-2/10.2020г. за срок от 12 месеца.

Съгласно писмо на ТД на Н. с изх. № ./07.06.2023г. след извършена проверка е установено, че в информационната система на НАП относно лицето Д. Ч. П. със сл. № . и дата на раждане – *****г., за периода от 01.08.2020г. до 31.12.2021г. няма данни за регистрирани трудови договори и осигуряване по трудови или извънтрудови правоотношения.

Установява се от представените графици за полети, че за периода от м.10.2020г. до м.12.2021г. на ищеца са възлагани полети, оперирани от ответника, в качеството му на „пилот – капитан“ на съответния полет, посочени детайлно в дни, часове и дестинации в графикаите за всеки месец.

Съгласно представените в превод на български език копия на Пътен самолетен и технически дневник на Г., съставян за всеки полет на ответника, същите са изпълнени от ищеца на посочените в графикаите дати, като съдът приема това за установено и на основание чл. 161 ГПК, доколкото ответникът е възпрепятствал доказването на този факт, като не е представил копия от технически дневници за част от исковия период, за които има данни, че се намират в негово държане.

Установените обстоятелства, касаещи възлаганите и изпълнени от ищеца полети като член на екипажа на ответника „Г., следва и от заключението на съдебно-техническата експертиза, приета по делото и неоспорена от страните, вещото лице по която е извършило изследване на данните от „системата за управление на полетите“ със специализиран пакет за проверка на база данни. Съгласно заключението за периода от м.10.2020г. до м.12.2021г. са извършвани от ищеца Д. Джовани като капитан на самолет „Боинг 734“ полети, които при съпоставка с представените графици и технически дневници съвпадат с оперираните от ответника и възложени на ищеца за този период полети.

Страните не спорят, че отношенията им са прекратени в началото на 2022г., за което е представено изходящо от ответника писмо от 01.01.2022г., изпратено на електронна поща на ищеца, с което го уведомява, че обучава нови пилоти и извършва полетите с тях, както и че в случай, че има нужда от допълнителен екипаж на свободна практика, ще поиска неговото съдействие. В отговор ищецът е изпратил отговор до ответника от същата дата (01.01.2022г.), в което е изразил учудването си от обстоятелството, че ответникът счита, че е извършвал дейност по силата на договор за услуга за период от 18 месеца.

Представени са от ответника в превод на български език Споразумение за управление на въздухоплавателно средство с № . от 29.09.2020г., сключено между П. Ш.П.К. като клиент, Х. като клиент и „Д. като оператор, съгласно което страните са се съгласили, че клиентите желаят въздухоплавателното средство да бъде управлявано, а операторът е съгласен да управлява въздухоплавателното средство за клиентите при условията и съгласно предмета на споразумението. Съгласно т.2.1 от споразумението клиентите ще заплащат всички разходи, направени във връзка с експлоатацията на въздухоплавателното средство, с цел печалба или по друг начин, включително разходите са екипаж на полета, кабинен персонал, гориво, обслужване на пътниците и всички други разходи от всякакъв вид или естество, пряко или непряко свързани с или по отношение на експлоатацията на превозното средство. Съгласно т. 2.4 от споразумението от 29.09.2020г. клиентите ще заплащат на екипажа на оператора заплатите за членовете на екипажа, които участват в експлоатацията на самолета. Тези членове на екипажа могат да бъдат наети директно от клиентите по взаимно съгласие на страните и със съгласието на оператора. В случай че член на екипажа бъде нает директно от клиентите или чрез компания за наемане на екипаж по избор на клиента, след получаване на съгласие от оператора, всички заплати по този член на екипажа ще се изплащат директно от клиентите – или директно на члена на екипажа, или чрез компанията за наемане на екипаж.

Представено е и Приложение А към Споразумението от 29.09.2020г., съгласно което ищецът Д. Ч. П. фигурира като член на екипажа, нает директно от П..

Представено е и Споразумение № . от 15.06.2021г., сключено между П. Ш.П.К. като клиент, Х. като клиент, П. Ш. като клиент и „Д. като оператор с идентично на

Споразумението от 29.09.2020г. съдържание, в чието Приложение А ищецът отново фигурира като член на екипажа, нает директно от П..

Ищецът е оспорил достоверната дата на Споразуменията от 29.09.2020г. и от 15.06.2021г., като ответникът не е ангажирал доказателства във връзка с това оспорване, но от показанията на разпитания свидетел Т. се установява, че „Г. и дружество „П.“ са работили заедно през исковия период, като „П.“ продавал пътнически пакети до дестинации, обслужвани от ответника като оператор на въздухоплавателно средство.

По делото са изслушани заключения на основна и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, от които се установява, че при проверка в счетоводството на ответното дружество не са представени документи, които да касаят възникване и изплащането на задължения към ищеца Д. Ч. П. – липсва трудов договор, ведомости за заплати, уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ. Съгласно заключението дружеството разполага с един брой самолет Б. и като пилот в ответното дружество за периода от м.08.2020г. до м.12.2021г. е било назначено лицето К.. Трудови договори с ответното дружество на длъжността „пилот“ имали и лицата М., на който за периода от 19.06.2021г. до 31.12.2021г. са начислявани заплати и лицето П., на който за периода от 08.11.2021г. до 31.12.2021г. също са начислявани заплати. Вещото лице, като е взело предвид основната месечна заплата на пилотите, назначени на трудов договор при ответника, дава заключение, че средният размер на месечното трудово възнаграждение на пилот с правоспособност за управление на Б., притежание на ответника, като се съобрази квалификацията и опита на ищеца, се равнява за периода от м.08.2020г. до м.03.2021г. на сумата от 900 лв., за периода от м.04.2021г. до м.06.2021г. – на сумата от 1103 лв., за периода от м.06.2021г. до м.09.2021г. – на сумата от 1452 лв. и за периода от м.10.2021г. до м.12.2021г. – на сумата от 2505 лв. Като се съобрази, че пилотите в ответното дружество са получавали щатна заплата, без да се отчитат действително извършените от тях полети за процесния период, средният размер на нетното месечното трудово възнаграждение на ищеца за периода от м.08.2020г. до м.12.2021г. се равнява на сумата от 14293,51 лв., а за исковия период от м.10.2020г. до м.12.2021г. – на сумата от 13595,13 лв. Ако се вземат предвид извършените от ищеца полети, за които по делото има доказателства, и реално отработените часове, средният нетен размер на месечното възнаграждение се равнява на сумата от 5610,34 лв. за периода от м.08.2020г. до м.12.2021г., а за исковия период от м.10.2020г. до м.12.2021г. – на сумата от 5543,83 лв. Съгласно заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза средното месечно възнаграждение за пилот с притежаваната от ищеца квалификация и опит за управление на самолети Б. за периода от 01.08.2020г. до 31.12.2021г., като се вземе предвид информацията на други две компании, разполагащи с такива самолети, се равнява на сумата от 3042 лв. месечно за командир на полет и 2053 лв. месечно за втори пилот.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля М., от които се установява, че свидетелят работел заедно с ищеца Д. П. в „Г.“, като се срещнали за първи път през пролетта/лято на 2020г., когато свидетелят вече работел в компанията. Д. П. бил пилот-капитан. Двамата със свидетеля работили в „Г. до края на 2021г. Свидателят работел през това време без договор, като през м.11.2021г. му била представена проекто-концепция, със съдържанието на която свидетелят не се съгласил, и напуснал. Свидателят не знае подробности на какво основание ищецът Д. П. е работил при ответника, но никога не му бил споменавал, че има някакъв договор. Със свидетеля се свързал главният изпълнителен директор на „Г.“ през 2019г. и му казал, че смята да започне старт-ъп компания и му е необходим персонал, пилоти и т.н. Свидателят не получавал заплащане от „Г.“, но те били готови да го компенсират за професионални разноски за подновяване на пилотската лицензия, за годишното медицинско свидетелство, което и направили. Първоначално свидетелят преминал през обучение в гр. София през м. август 2019г., впоследствие на такова обучение, през 2020г., дошъл и ищецът. Свидателят не може да каже дали Д. П. е работил при същите условия като него. Двамата имали много полети заедно, ищецът бил капитан, а свидетелят – първи офицер. Първоначално летяли от Д., а след това базата се сменила и започнали да летят от П. и още едно място в Ш., чието име свидетелят не помни. Самият главен изпълнителен директор на „Г. възлагал полетите и на него се отчитали пилотите. Давали им работен график и там били вписани номер на полета, дестинация и състав на екипажа, който изпълнявал полета. Свидателят посочва, че не е

подписвал никакви споразумения с П., нито е имал устни уговорки с тях. Знае, че тази фирма е туристически оператор, който започнал полети с „Г. през 2020г. „П.“ продавали организация на пътуванията, нещо като пътнически пакети от П. и от Д., а след това и до М. и други дестинации. На свидетеля не са известни точните взаимоотношения между „П.“ и „Г., но тъй като те работели в един момент заедно, свидетелят и колегите му летели по местоназначението, за което „П.“ продавали билети. Свидателят сочи, че е летял само на Б. при ответника, като се съгласил да работи при тези условия, защото бил с малко опит, а намирането на работа по време на епидемията от Ковид-19 било невъзможно. Свидателят не знае защо Д. П., който бил капитан и имал много опит, е работил в тази компания, предполага, че е ставало дума за някакво обещание, свидетелят не е сигурен в това. Свидателят посочва и че в случай на преустановяване на полетите за една година и неподновяване на лиценза, се преминава отново на обучение на симулатор, за да се поднови лиценза за пилот.

Други доказателства, относими към предмета на доказване по делото, не са събрани и съдът не обсъжда.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявен е частичен осъдителен иск с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ.

В тежест на ищеца е да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника през процесния период, че е полагал труд за периода, за който претендира да му се заплати трудово възнаграждение, както и размера на дължимото брутно трудово възнаграждение за процесния период.

В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца, обуславящи основателността на претенцията му, както и при установяване на обстоятелствата, които са в негова тежест, да установи, че е погасил задълженията си към ищеца.

В случая основният спор между страните касае въпросът били ли са обвързани от трудово правоотношение през исковия период.

Съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма с предвидено в чл. 66, ал. 1 КТ минимално необходимо съдържание: мястото на работа; наименованието на длъжността и характера на работата; датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; времетраенето на трудовия договор; размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; продължителността на работния ден или седмица. Писмената форма на договора е за действителност, без значение дали е обективизирана в един документ или в два или няколко отделни, стига да са налице насрещни волеизявления на двете страни, от които да е видно, че са се съгласили да бъдат обвързани в договорна връзка, като е необходимо тези изявления да са достигнали до насрещната страна. Въведената в закона писмена форма за действителност на трудовия договор изключва възможността страните да изразят волята си по друг начин, например с конклюдентни действия. В този смисъл за съществуването му са без значение косвените прояви, свързани с изпълнението на договора – регистрацията в ТД на НАП, допускането до възложената работа и др. /решение № 1393/11.01.1994 г. по гр.д. № 1393/1993 г. на III ГО/. Ако съществуването на трудово правоотношение не е установено с писмени доказателства, съдържащи посочените съществени параметри на трудовия договор, не може да се приеме, че има такъв договор. Това от своя страна не позволява да се приложат правилата на чл. 74 и чл. 75 КТ. Те имат предвид съществуващ трудов договор, който поради наличие на порок от вида на посочените в чл. 74, ал. 1 КТ е недействителен, но са неприложими, когато такъв липсва. При липсата на форма за действителност на трудовия договор е мислима конверсията му или съществуването на друг вид неформален договор /решение № 907/02.05.2011 г. по гр.д. № 3752/2008 г. на ВКС, I ГО/.

В случая страните не спорят, че писмен трудов договор между тях не е сключван, като наличието на такъв не се установява и от представените по делото писмени доказателства. Не се твърди, нито е доказано, също така между страните да е постигнато

писмено съгласие да се обвържат в трудовоправна връзка със съществените ѝ елементи, макар и изразена в различни документи. Действително, по делото са събрани многобройни доказателства, от които е видно, че ищецът фактически е упражнявал функция на пилот на самолет, опериран от ответника, както и че ответното дружество е заявявало ищеца като член на неговия екипаж пред държавни органи (ГД „ГВА“) и свои контрагенти, т.е. установено е полагането на работа при ответника на длъжността „пилот“. Не се установява обаче от нито едно от представените писмени доказателства, нито от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, страните да са уговорили трудово възнаграждение за изпълняваната работа в определен размер, нито ответникът да е начислявал или изплащал на ищеца трудово възнаграждение за положен труд, поради което и поради липса на доказателства за този съществен елемент на трудовия договор, изразени в писмена форма, не може да се приеме за доказано наличието на трудово правоотношение между страните за процесния период.

Действително в постановените по реда на чл. 290 ГПК от ВКС решение № 467/31.01.2014 г. по гр. д. № 2392/2013 г., IV г. о. и решение № 237 от 14.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 695/2019 г., III г. о., ГК се приема, че „ако работникът/служителят е бил добросъвестен (твърди, че е подал молба или заявление за постъпване на работа или е подписал договор), отношенията между страните се уреждат както при действителен трудов договор, доколкото е доказано (по несъмнен начин) количеството на положен труд, в т. ч. при липса на достатъчно данни за размера на уговореното трудово възнаграждение, той се определя от съда при условията на чл. 162 ГПК и като се съобразят всички други установени обстоятелства по делото“, както и „че работникът е добросъвестен, ако е подал молба или заявление за приемане на работа и е получил сведения от работодателя, че е приет на работа (без да е видял копие от изявлението за приемане или да е държал оригинал). Достигането на приемането у предложителя може да се доказва с всички доказателствени средства. Работникът е добросъвестен също, ако е подал подписан екземпляр от договор и е получил сведения от работодателя, че е приет на работа (без да е видял подписа на работодателя върху договора или да е държал подписания оригинал). Ако работодателят не представи или заяви, че не е подписал договор или не го пази, работникът може да докаже както подаването на подписания договор, така и съдържанието на договора и приемането му на работа с всички доказателствени средства, включително и чрез изпълняването на трудовата функция (доказването не е необходимо да е пълно, тъй като добросъвестността на работника се предполага).“ Тези решения обаче касаят фактическа обстановка, различна от тази по настоящото дело, а именно хипотези, при които поне едната страна по договора (работника) е заявила писмено желанието си да сключи договор с необходимите реквизити, като поради недобросъвестни действия на работодателя, явяващ се по-силната икономически страна в правоотношението, не се е стигнало до подписването на такъв, или до писмено приемане на предложението, респ. на работника/служителя не е предоставен екземпляр от такъв договор. В случая не се твърди никоя от гореизброените хипотези, напротив, касае се за твърдения за постигнато съгласие (не и писмено), и фактическо изпълнение на възложена работа.

Посоченият извод не се променя от обстоятелството, че в подаденото от ответника заявление до ГД „ГВА“ е отбелязано номер на сключен между страните трудов договор, доколкото съществуването на такъв договор, а още по-малко неговото съществено съдържание, не се установява, респ. потвърждава от нито едно от останалите събрани по делото доказателства. Следва да се има предвид, също така че съгласно изискванията на чл. 4, ал. 1 (в приложимата към процесния период редакция ДВ, бр. 33 от 2015г.), от Наредба № 39 от 23.04.2015г. за условията и реда за издаване на свидетелства за летателна правоспособност на пилоти, свидетелства за организации за обучение, обучаващи пилоти и кабинен екипаж, както и декларираните организации за обучение, и свидетелства за медицинска годност на авиационен персонал – пилоти и кабинен екипаж, в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) № 1178/2011 на Комисията от 3 ноември 2011 г. за определяне на технически изисквания и административни процедури във връзка с екипажите на въздухоплавателни средства в гражданското въздухоплаване в съответствие с Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета и контрола върху тях, представянето на трудов договор към заявлението не е било задължително условие за издаване на свидетелството за летателна правоспособност към момента, в който свидетелството е било заявено, както твърди ищецът, нито че такъв се намира в държане на

ответника или някой държавен орган.

Напротив, установява се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че в счетоводството на ищеца не се съдържат никакви документи – трудов договор, ведомости за заплати, уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ, справки или какъвто и да е било друг документ, който да се явява индичия за съществуващо между страните трудово правоотношение.

От друга страна от събраните по делото гласни доказателства и заключение на съдебно-счетоводната експертиза, както и представените Споразумения от 29.09.2020г. и от 15.06.2021г., се установява, че ответното дружество е имало отношения с трети лица, по силата на които е предоставяло притежаваното от него въздухоплавателното средство – Б. за експлоатиране, във връзка с което свидетелят и ищецът са изпълнявали полети през процесния период (така свидетелят Т.), както и че ответникът не е сключвал трудови договори с всички пилоти, оперирали неговия самолет, но фактически е изготвял графици и е възлагал полети на ищеца, както и на свидетеля, които са летели заедно, като след изпълнение на полетите същите са се отчитали отново на главния изпълнителен директор на дружеството.

При тези данни следва, че е налице индичия за друго съществувало между страните през исковия период правоотношение, което стои най-близо до договора за изработка, и по силата на което на ищеца би се дължало възнаграждение за изпълнената работа. В случая обаче съдът е длъжен да се произнесе единствено по заявените от ищеца в исковата молба и поддържаните в хода на производството твърдения, които очертават обема на търсената защита, а в случая в хода на цялото производство ищецът е поддържал твърденията си за сключен между страните трудов договор, а не „договор за услуга“, което е изрично изразено както в исковата молба, така и в молбата му от 02.03.2023г., с оглед на което от ищеца е заявено и искането за присъждане на трудово възнаграждение.

При това положение и тъй като наличието на писмен трудов договор, респ. съществувало трудово правоотношение, не се доказва по делото, ищецът не успя да установи при носена от него тежест основанието на предявения иск, който следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора право на разноски има ответникът, който е претендирал и доказал извършване на разноски в размер на 2453,93 лв. – платено по банков път адвокатско възнаграждение, които следва да му се присъдят на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Ч. П., италиански гражданин, роден на *****г. в гр. Ф., с адрес: гр. В., ., със служебен адрес: гр. С. срещу „Г., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., иск с правна квалификация чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 18000 лв., част от вземане в общ размер на 125173,12 лв., представляваща неплатено трудово възнаграждение за периода от м.10.2020г. до м.01.2022г.

ОСЪЖДА Д. Ч. П., италиански гражданин, роден на *****г. в гр. Ф., с адрес: гр. В., ., със служебен адрес: гр. С. да заплати на „Г., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 2453,93 лв., представляваща разноски за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____